

דף לג.

עין משפט א.

או"ח סימן שמה פ"ה י

י. כל דבר שהוא בר"ה אם אינו גבוה ג' טפחים ^ה אפי' קוצים שאין רבים דורכין עליהם חשבים כקרקע ר"ה, ואם הם גבוהים ג' ולמעלה עד תשעה ולא תשעה בכלל, אם הדבר רחב ד' על ד' טפחים דינו ככרמלית ואם אינו רחב ד' טפחים על ד' דינו כמקום פטור.

יא. היה גבוה ט' טפחים מצומצמים ורבים מכתפים עליו הוי ר"ה ^א אפי' אינו רחב ד' טפחים ^ב.

יש אומרים דה"ה לגבוה מט' ועד עשרה ^ג ולא עשרה בכלל ורבים מכתפים עליו הוי ר"ה אפי' אינו רחב ד"ט.

יב. מעשרה ולמעלה אם הוא רחב ד"ט על ד"ט הוי רשות היחיד ואם לאו הוי מקום פטור. ואפי' יש בו מקום כדי לחוקק בו ^ד ולהשלימו לארבעה הוי מקום פטור.

ת. דהוי כלבוד, וטפח כאן יש למדוד אותו תמיד לחומרא אם שוחק או עצוב, כה"ח אות נ"א.

א. אבל פחות מט' טפחים אפי' מכתפין עליו אינו כלום כיון שאינו ראוי לכיתוף, ר"ז וכה"ח אות נ"ה.

אבל ביש בו ט' מצומצמות שראוי לכתף עליו אם אינם מכתפין עליו בפועל לא הוי ר"ה, ב"י בשם הראב"ד, מ"א ס"ק ח'. ובראוי לכתף ראוי לחוש להחמיר בו וכמו שכתב הב"י בשם הרשב"א ואין לטלטל ממנו לר"ה ואפי' לכרמלית וכ"ש לרה"י ולא מהם אל תוכו, כה"ח אות נ"ז.

ב. כיון שצורך הרבים הוא ר"ה עליו בין רחב בין קצר, רש"י שבת ח' ע"א, וכ"כ הרמב"ם בפ' י"ד הלכה ח', אבל הראב"ד מצריך רחב ד'.

ג. והלכה כדעה ראשונה וכסתמא, כה"ח אות נ"ט.

ד. דחוקקין להשלים לא אמרינן, ב"י. וכגון שזרק למעלה בכותל ונחה בחור כל שהוא לא אמרינן כיון דאיכא מקום גדול שיש בו כדי לחוקק בו ד"ט הרי הוא כאילו נח על מקום ד' על ד' קמ"ל דלא אמרינן חוקקין להשלים, ועיין בכה"ח אות ס"ב-ס"ג.